

Ústavní soud ČR
Joštova 8
660 83 Brno

19. 6. 2017
Počet listů: 16/SV
Přílohy: 2

Naše čj: 2501/2015-Všeob-HC, vyřizuje: Ing. Jiří Plicka, komisař HC, nositel mezinárodní ceny „In recognition of his courageous stand and personal engagement protecting democratic form of governance and his significant contribution to the Cause of Social Justice“ Baden- Baden 2014, mezinárodní zvláštní ceny „For outstanding educational leadership and dedication to Social Justice In Europe“, Baden – Baden 2015 a mezinárodní ceny „Czlowiek Wolnosci i Nepodleglosci, za udzial i zaangażowanie w demokratyczne przemiany w Europie“ Jastrzebie-Zdroj 2014, tel: 00420 773880075, e- mail: info@voxpopuli.sk , e-mail: sustrova.Jaroslava@seznam.cz

Od (stěžovatel): HABEAS CORPUS, občanské sdružení (spolek) se sídlem Ocelkova 643/20, dříve Jamská 355/16, 198 21, Praha 98 (též v textu jen „žalobce“)
IČO: 701 08 102
zast. JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem, AK se sídlem Prague Anděl Business Centre, s.r.o., Praha 5, Nádražní 344/23, PSČ 150 00

**Účastníci: 1) Nejvyšší správní soud
2) Městský soud v Praze**

Věc: Ústavní stížnost stěžovatele (žalobce) proti rozsudku Nejvyššího správního soudu

j: 8 As 103/2016-90, ze dne 25. 4. 2017, dor. dne 28. 4. 2017, dle § 72, odst. 1, písm. a) Zák. č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, v platném znění

Připojené přílohy:

č. 1: Usnesení Nejvyššího správního soudu čj: 8 As 103/2016-90 ze dne 25. 4. 2017, dor. dne 28. 4. 2017

č. 2: Plná moc udělená stěžovatelem advokátovi pro řízení před Ústavním soudem ČR

I. Lhůty, přípustnost

Ústavní stížnost proti shora uvedenému usnesení Nejvyššího správního soudu je podána včas, touto ústavní stížností napadený rozsudek byl právnímu zástupci stěžovatele doručeno dne 28. 4. 2017, stěžovatel je zastoupen advokátem, na základě plné moci pro řízení před Ústavním soudem ČR.

Stěžovatel tvrdí a prokazuje, že pravomocným rozhodnutím (napadeným rozsudkem) a v řízení, jež předcházelo jeho vydání, jehož byl účastníkem, byla porušena jeho základní práva a svobody zaručené ústavním pořádkem.

Napadeným rozsudkem a v řízení, jež předcházelo jeho vydání, došlo k porušení níže uvedených základních práv a svobod stěžovatele, které jsou zaručené ústavním pořádkem, a to:

- **rovnost před zákonem a rovnost účastníků v řízení před soudem** (čl. 96, odst. 1 Ústavy ČR, čl. 36 LPS ČR, čl. 7 Všeobecné deklarace, rezoluce OSN č. 217/III.A, čl. 14 Paktu (č. 120/1976 Sb.) čl. 20 Listiny základních práv EU (Ú.v. EU C 303)
- **právo na spravedlivé řízení a přístup k soudu** (čl. 14 Paktu, čl. 6 odst. 1 EULP (č. 209/1992 Sb., čl. 47 Listiny základních práv EU)
- **právo na účinný opravný prostředek** (čl. 14 Paktu, čl. 13 EULP, čl. 47 Listiny základních práv EU, čl. 2 odst. 3, písm. a), písm. b) Paktu č. 120/1976 Sb.
- **právo nebýt diskriminován**
  - čl. 2 Paktu (č. 120/1976 Sb.), čl. 14 paktu
  - čl. 26 Paktu, čl. 14 EULP
  - čl. 21 listiny základních práv EU

II. Odůvodnění ústavní stížnosti

Nejvyšší správní soud ČR napadeným rozsudkem čj: 8 As 103/2016-90 ze dne 25. 4. 2017 a v řízení, jež předcházelo jeho vydání nevyřešil námitky stěžovatele z včas podané kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2016 proti usnesení Městského soudu v Praze čj: 10 A 203/2015-29 ze dne 18. 3. 2016 a pouze zmiňované usnesení Městského soudu v Praze „přikryl“.

Po Ústavním soudem ČR se pochopitelně nechce, aby fungoval jako přezkumný článek důvodnosti či úplnosti dokazování, **avšak v daném případě napadeným rozsudkem kasační soud pochybil, když pouze povrchně zareagoval na zásadní konkrétní námitky stěžovatele ohledně konkrétního**

porušování jeho základních lidských práv v řízení před Městským soudem v Praze a v řízení před Nejvyšším správním soudem.

K tomu viz kupříkladu:

III. ÚS 258/99, ÚS sv. 16, nález č. 148

Spravedlivý proces musí vyloučit libovůli v rozhodování a musí také zajistit účinnou soudní ochranu. Jeho neodmyslitelnou součástí je právo na spravedlivé a vyčerpávající projednání každé (a samozřejmě i trestní) věci. Je třeba poukázat na již ustálenou judikaturu Ústavního soudu, která vyslovila nutnost respektování zásadních principů spravedlivého procesu, jako je zákaz deformace provedeného důkazu, otázka důkazů neprávem opomenutých a zcela zásadní důraz na soulad skutkových zjištění a z nich soudy vyvozených právních závěrů, nutnost reagování soudů na uplatněné námitky (vysvětlení jejich případného odmítnutí) a nakonec i respektování staletími prověřené zásady, že případné vzniklé pochybnosti je nutno vždy vykládat ve prospěch obviněných.

právo na soudní ochranu – spravedlivý proces

III. ÚS 61/94, ÚS sv. 3 nález č. 10

Účastníci soudního řízení musí mít nejen možnost vyjádřit se k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny), ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro prokazování svých tvrzení pokládají za potřebné. Tomuto procesnímu právu účastníků odpovídá povinnost soudu o těchto návrzích rozhodnout. Pokud jim nevyhoví, musí vysvětlit ve svém rozhodnutí, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. je pro základ svých skutkových zjištění nepřevzal (§ 153 odst. 1, § 157 odst. 2 o.s.ř.). Jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté listiny.

Takzvané opomenuté důkazy proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, **ale též jeho protiústavnost**. Je ovšem třeba zvláště zdůraznit, že ze zmíněných zásad nikterak nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník navrhl.

soudní řízení- práva účastníků soudního řízení – rozsah práv

III. ÚS 2030/09, ze dne 26. 4. 2012

Ústavní soud setrvává na své konstantní judikatuře, z níž vyplývá, že posouzení „zásadního významu“ právní stránky případu, jako podmínky dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., je věcí nezávislého soudního rozhodování ve smyslu článku 82 Ústavy ČR, přičemž posouzení odchylnosti či novosti v rozhodování soudů přísluší plně Nejvyšším u soudu ČR, jemuž náleží sjednocování judikatury obecných soudů. Zároveň však Ústavní soud vždy dodává, že je oprávněn přezkoumat, zda dovolací soud postupoval v souladu s ústavními principy soudního řízení, tj. zda bylo respektováno právo dovolatele, aby byl jeho návrh stanoveným postupem projednán

K porušení základního práva na soudní ochranu a práva na spravedlivý proces dojde také tehdy, jestliže obecný soud neodůvodní své rozhodnutí vůbec nebo zcela nedostatečně nebo jestliže se v odůvodnění náležitě nevypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi.

Ve své kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2016 podané k Nejvyššímu správnímu soudu ČR stěžovatel jasně uvedl, cituji:

„ .....

**Věc: Žaloba proti Usnesení vlády ČR č. 827 ze dne 19. října 2015 a na ochranu před diskriminací
vedená pod čj: 10 A 203/2015 u Městského soudu v Praze**

- I. **Kasační stížnost žalobce (poškozeného) proti usnesení Městského soudu v Praze
čj: 10 A 203/2015-29 ze dne 18. března 2016, dor. dne 26. 3. 2016**

SOP bude uhrazen k výzvě soudu

**A)
Napadené rozhodnutí**

Touto kasační stížností je napadeno včas ve lhůtě usnesení Městského soudu v Praze čj: 10 A 203/2015-29 ze dne 18. 3. 2016, jež bylo žalobci doručeno dne 26. 3. 2016, kterým Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: HABEAS CORPUS, zapsaný spolek, IČ: 70108102, se sídlem Ocelkova, 643/20, 198 00 Praha 9, proti žalovanému: vláda České republiky, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 4, 110 00 Praha 1, o žalobě proti usnesení vlády České republiky ze dne 19. 10. 2015, č. 827

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení
III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ze žaloby ve výši 3000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Městského soudu v Praze

Usnesení Městského soudu v Praze čj: 10 A 203/2015-29 ze dne 18. 3. 2016 je napadeno v celém rozsahu.

**B)
Důvody kasační stížnost**

Důvody kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze čj. 10 A 203/2015-29 ze dne 18. 3. 2016 jsou podřaditelné pod ustanovení § 103, odst. 1, písm. e) Zák. č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní, zkr. „s.ř.s.“ (dále jen s.ř.s.), a to:

- **nezákonností rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení**

(viz RZS NSS ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 AZS 33/2004, 625/2005 Sb. NSS, „Proti odmítnutí žaloby lze brojit jedině kasační stížností z důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. e) s.ř.s.“)

1. **Soud nemůže dle názoru žalobce v daném případě žalobu ze dne 14. 12. 2015, podanou k Městskému soudu v Praze dne 17. 12. 2015 odmítnout z důvodu, že se domnívá, že**

napadené usnesení vlády ČR č. 827 ze dne 19. 10. 2015 nepodléhá přezkoumání soudem ve správním soudnictví, neboť se nejedná o rozhodnutí správního orgánu vydané v oblasti veřejné správy, tedy o úkon, jímž by byla zakládána, měněna, rušena či závazně určována veřejná subjektivní práva nebo povinnosti žalobce. (str. 3 napadeného usnesení MS Pha čj: 10 A 203/2015-29 ze dne 18. 3. 2016)

Dále Městský soud v Praze uvedl, že napadené usnesení vlády ČR má koordinační povahu, neboť se obrací dovnitř systému veřejné správy (str. 3 napadeného usnesení čj: 10 A 203/2015-29 MS Pha ze dne 18. 3. 2016 dole), avšak na str. 5 napadeného usnesení čj: 10 A 203/2015-29 MS Pha ze dne 18. 13. 2016 uvádí, cituji:

„ ..... vláda zároveň uložila vymezeným ministrům a vedoucím správních úřadů, aby stanovené limity respektovali ve správních řízeních a rozhodnutích o funkčním využití území, o umístění staveb a zařízení, které nesouvisí s dobýváním a o povolení hornické činnosti, výsypek, složišť popílku a rekultivaci. Dále bylo těmto orgánům uloženo za závaznými liniemi odpovídajícím způsobem upravit vyhlášené dobývací prostory a provést odpis zásob. Vyhlášení těchto limitů tedy mělo charakter v zásadě politického rozhodnutí, jež mělo pro danou chvíli nahradit standardní nástroje regulace využití území na úrovni interního aktu řízení vlády ve vztahu k podřízeným složkám veřejné správy, jimž byla tímto způsobem stanovena směrnice pro rozhodování v příslušných řízeních podle zvláštních předpisů. Z dnešního pohledu jde o opatření z hlediska aplikace zásady zákonnosti výkonu veřejné správy zcela hraniční a diskutabilní. Nicméně pokud nyní napadené rozhodnutí takto vymezené limity mění (obdobně jako již učinilo i usnesení vlády České republiky ze dne 10. 9. 2008, č. 1176), jde stále o interní řídicí akt v rámci veřejné správy, z něhož nevyplývají bezprostředně žádné důsledky na práva či povinnosti adresátů veřejné správy a i jeho reálný dosah je ve svém důsledku spíše sporný.

Nelze totiž přehlédnout, že v mezidobí došlo k regulaci dotčeného území standardními nástroji územního plánování (v této souvislosti soud především poukazuje na existenci Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje, jež byly vydány jako opatření obecné povahy č.j. UPS/412/2010-451 dne 7. 9. 2011 – viz https://geoportal.kr-ustecky.cz/gs/data/uploads/zur/oop_zur_uk.pdf, ale i územně-plánovací dokumentaci jednotlivých dotčených obcí – viz <http://geoportal.kr-ustecky.cz/gs/uzemni-planu-a-dalsi-nastroje-uzemniho-planovani/>). Na takto pořízenou územně-plánovací dokumentaci nemá napadené usnesení vlády žádný vliv- k případné změně takové územně-plánovací dokumentace by musel proběhnout proces předpokládaný zákonem č. 183/2006 Sb., stavením zákonem. Změna „těžebních limitů“ stanovených v nařízení vlády č. 444/1991 sice případnou změnu takové dokumentace umožňuje, nicméně nikoliv bez dalšího. Přitom právě esenciální součástí procesu pořizování změn územně-plánovací dokumentace je posouzení případné změny z hlediska dopadu na životní prostředí, a to způsobem, jež v maximální míře zaručuje účast dotčené veřejnosti. Jinak řečeno, závaznost usnesení vlády jako aktu vyplývajícího z řídicí pravomoci vlády ve vztahu k podřízeným správním úřadům bude vždy limitována zásadou zákonnosti výkonu veřejné správy. Usnesení vlády je sice pro podřízené orgány státní správy ve smyslu výše citovaného § 21 kompetenčního zákona smyslu závazné, neznamená to však, že by dotčené správní orgány v příslušných řízeních neměly respektovat obecně závazné právní předpisy.

(Poznámka žalobce: soud de facto dává za pravdu žalobci, napadené usnesení vlády ČR č. 827 ze dne 19. 10. 2015 je závazným aktem a poskytuje příslušným správním orgánům závazný rámec pro jejich rozhodování. Napadené usnesení Městského soudu v Praze je v tomto ohledu vnitřně rozporné, zmatečné a nepřezkoumatelné, jeho odůvodnění je zcela nepřesvědčivé a nerespektující normy vyšší právní síly a základní zásady a principy fungování demokratické společnosti)

Konečně pak odhlížeje od otázky případné změny územně –plánovací dokumentace, je též třeba konstatovat, že bez ohledu na to, jak vláda stanovené těžební limity znění, zruší či jinak upraví, na základě takového aktu nevzniká či nezaniká ani jakékoliv oprávnění k těžební činnosti. Aktem, který je

v tomto smyslu způsobilý potenciálně dosáhnout právní sféru žalobce, je teprve případné rozhodnutí o stanovení či změně dobývacího prostoru podle § 27 zákona č. 44/1988 S., horního zákona, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s rozhodnutím o povolení přípravy, otvírky a dobývání podle § 10 zákona č. 61 /1988 Sb. o hornické činnosti, výbušninách a stání báňské správě, ve znění pozdějších předpisů. Oba tyto právní předpisy stanoví pro příslušná rozhodnutí podmínky, od nichž nelze abstrahovat. Zároveň jde v případě stanovení dobývacího prostoru, resp. jeho změny, o záměr, který dle okolnosti bude podléhat buď bez dalšího či na základě výsledků zjišťovacího řízení posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí.

S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že se žaloba obrací proti aktu, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s.ř.s. odmítl.

..... „ konec citátu

2. **Soud totiž otázku přípustnosti žaloby ze dne 14. 12. 2015 posoudil zcela nesprávně, navíc zcela opomněl vzít v úvahu namítanou a prokazovanou diskriminaci žalobce a jeho spolupracovníků a dalších osob v řízení, jež vedlo k vydání napadeného usnesení vlády ČR č. 827/2015, a vysoký korupční potenciál napadeného usnesení vlády ČR č. 827/2015.**

Namítám porušení: čl. 6 odst. 1 EULP, čl. 14 Paktu (č. 120/1976 Sb.)

Příslušné orgány v ČR totiž již dnes na základě napadeného vadného usnesení vlády ČR č. 827/2015 ze dne 19. 10. 2015 argumentují tím, že „vláda ČR rozhodla“, což je svaté a zlaté tele, ke kterému se budou příslušné orgány v ČR klanět (a klanějí), **ačkoli rozhodnutí a právní akty, které jsou zatíženy lstí, omylem, podvodem či přímo trestným činem nepoživají právní ochrany.** (Porušení čl. 41 Listiny zákl. práv EU, Ú.v. EU C 303).

Žalobce přitom ve své žalobě navrženými důkazy prokazuje, že napadené usnesení vlády ČR a řízení, jež předcházela jeho vydání je zatíženo lstí, omyly, podvody i trestným činem, diskriminací atd, přičemž nutno mít na zřeteli, že v ČR stále ještě převládá nízké právní vědomí a bezdůvodná poslušnost vůči autoritám v duchu stranické poslušnosti.

3. Soud nemůže v daném případě žalobu odmítnout z důvodu, jak se v napadeném usnesení domnívá, že napadené usnesení vlády ČR č. 827/2015 není rozhodnutím a že nebylo zasaženo do zákonem chráněné sféry žalobce a že nebyla žalobci způsobena újma, **aniž by provedl důkazy k prokázání důvodnosti a včasnosti žaloby ze dne 14. 12. 2015 navržené a odůvodněné žalobcem přímo v žalobě, neboť takovýto postup Městského soudu v Praze v napadeném usnesení čj: 10 A 203/2015 ze dne 18. 3. 2016 je v rozporu s čl. 6 odst. 1 EULP a čl. 14 Paktu (č. 120/1976)**
4. **Soud I. stupně nepostřehl, že napadené usnesení vlády ČR č. 827/2015 mohlo být posouzeno jako opatření obecné povahy dle § 101 a s.ř.s. Pokud si soud nebyl jist, měl zaslat žalobci výzvu k upřesnění.**

Viz: - Rozsudek NSS z 27. 9. 2005, sp. zn. 1 Ao 1/2005 (740/2006 Sb. NSS)

- Usnesení rozšířeného senátu NSS z 16. 11. 2010, sp. zn. 1 Ao 2 / 2010 (2215/2011 Sb. NSS)

AD 1, 2, 3, 4, : Žalobce si dovoluje připomenout, že NSS ČR připouští do soudního přezkumu akty a rozhodnutí v tom ohledu, zda tato rozhodnutí či akty nejsou diskriminační či neporušují elementární principy platné v právním státě, zejména zákaz libovůle atd...

Viz: - Rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2010 sp. zn. 2 As 52/2010 (2133/2010 Sb. NSS)

- Pl. ÚS 37/93, ÚS sv. 1, nález č. 9 (vyhlášen pod č. 86/1994 Sb.), cituji:

„ .....V nálezu zamítajícím návrh na zrušení ustanovení § 871 odst. 1 občanského zákoníku Ústavní soud navázal na ideové a právní závěry týkající se kategorie rovnosti, jak ji vyjádřil Ústavní soud ČSFR v nálezu Pl. ÚS 22/92 (Sbírka usnesení a nálezů ÚS ČSFR č. 11/1992), který ji chápal nikoli jako abstraktní kategorii, nýbrž jako rovnost relativní, která – jak ji mají na mysli všechny moderní ústavy- požaduje pouze odstranění neodůvodněných rozdílů s tím, že je věcí státu, aby rozhodl, že určité skupině poskytne méně výhod než jiné, avšak musí prokázat, že tak činí ve veřejném zájmu a pro veřejné blaho. Základní práva a svobody – hranice a omezení (Obdobně i Pl. ÚS 36/93, ÚS sv. 1 nález č. 24, vyhlášen pod č. 132 / 1994)

.....“ konec citátu

- **III. ÚS 187/98, ÚS sv. 12, nález č. 112, cituji:**

*„.....Součástí ústavního rámce nezávislosti soudů je jejich povinnost dbát rovnosti v právech, plynoucí z čl. 1 Listiny. S tím korespondují základní práva vyplývající z principu rovnosti. Rovnost v právech ve vztahu k obecným soudům, kromě jiného, zakládá tudíž právo na stejné rozhodování ve stejných případech a zároveň vylučuje libovůli při aplikaci práva. Za porušení principu rovnosti v právech nutno zejména považovat ty případy, kdy obecný soud neposkytne účastníkům ochranu v jejich základních právech a svobodách, ač již tato ve skutkově obdobných případech byla Ústavním soudem přiznána. **právní stát- princip předvídatelnosti postupu orgánů veřejné moci práva a svobody – rovnost v právech ..... „** konec citátu*

Z těchto principů není vyjmuta ani vláda ČR a její příprava podkladů, řízení jež předchází vydání usnesení vlády ČR a usnesení vlády ČR jako taková musejí být řádná, napadené usnesení č. 827 ze dne 19. 10. 2015 nevyjímaje. Od plnění povinností zde není jenom občan ale i vláda ČR.

Žalobce proto rekapituluje žalobu ze dne 14. 12. 2015 a na jejím řádném a veřejném projednání trvá,.....“ konec citátu.

Žalobce následně v kasační stížnosti ocitoval žalobu ze dne 14. 12. 2015.

Důkaz viz: spisem sp. zn. 10 A 203/2015 Městského soudu v Praze, zde důkaz zejména žalobou ze dne 14. 12. 2015, Usnesením Městského soudu v Praze čj: 10 A 203/2015-29 ze dne 18. 3. 2016, kasační stížností ze dne 7. 4. 2016, rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj: 8 As 103/2016-90 ze dne 25. 4. 2017

Nejvyšší správní soud se v napadeném rozsudku čj: 8 As 103/2016-90 ze dne 25. 4. 2017 a v řízení, jež předcházelo jeho vydání dopustil porušení v předchozím namítaných základních práv a

svobod stěžovatele, které jsou zaručené ústavním pořádkem, a to tím, že na hlavní kasační výtky, definované v kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2016 a které zní, cituji:

„ ....

B)
Důvody kasační stížnost

Důvody kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze čj. 10 A 203/2015-29 ze dne 18. 3. 2016 jsou podřaditelné pod ustanovení § 103, odst. 1, písm. e) Zák. č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní, zkr. „s.ř.s.“ (dále jen s.ř.s.), a to:

- **nezákonností rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení**

(viz RZS NSS ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 AZS 33/2004, 625/2005 Sb. NSS, „Proti odmítnutí žaloby lze brojit jediné kasační stížností z důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. e) s.ř.s.“)

5. **Soud nemůže dle názoru žalobce v daném případě žalobu ze dne 14. 12. 2015, podanou k Městskému soudu v Praze dne 17. 12. 2015 odmítnout z důvodu, že se domnívá, že napadené usnesení vlády ČR č. 827 ze dne 19. 10. 2015 nepodléhá přezkoumání soudem ve správním soudnictví, neboť se nejedná o rozhodnutí správního orgánu vydané v oblasti veřejné správy, tedy o úkon, jímž by byla zakládána, měněna, rušena či závazně určována veřejná subjektivní práva nebo povinnosti žalobce.** (str. 3 napadeného usnesení MS Pha čj: 10 A 203/2015-29 ze dne 18. 3. 2016)

Dále Městský soud v Praze uvedl, že napadené usnesení vlády ČR má koordinační povahu, neboť se obrací dovnitř systému veřejné správy (str. 3 napadeného usnesení čj: 10 A 203/2015-29 MS Pha ze dne 18. 3. 2016 dole), avšak na str. 5 napadeného usnesení čj: 10 A 203/2015-29 MS Pha ze dne 18. 13. 2016 uvádí, cituji:

„ ..... vláda zároveň uložila vymezeným ministrům a vedoucím správních úřadů, aby stanovené limity respektovali ve správních řízeních a rozhodnutích o funkčním využití území, o umístění staveb a zařízení, které nesouvisí s dobýváním a o povolení hornické činnosti, výsypek, složišť popílku a rekultivaci. Dále bylo těmto orgánům uloženo za závaznými liniemi odpovídajícím způsobem upravit vyhlášené dobývací prostory a provést odpis zásob. Vyhlášení těchto limitů tedy mělo charakter v zásadě politického rozhodnutí, jež mělo pro danou chvíli nahradit standardní nástroje regulace využití území na úrovni interního aktu řízení vlády ve vztahu k podřízeným složkám veřejné správy, jímž byla tímto způsobem stanovena směrnice pro rozhodování v příslušných řízeních podle zvláštních předpisů. Z dnešního pohledu jde o opatření z hlediska aplikace zásady zákonnosti výkonu veřejné správy zcela hraniční a diskutabilní. Nicméně pokud nyní napadené rozhodnutí takto vymezené limity mění (obdobně jako již učinilo i usnesení vlády České republiky ze dne 10. 9. 2008, č. 1176), jde stále o interní řídicí akt v rámci veřejné správy, z něhož nevyplývají bezprostředně žádné důsledky na práva či povinnosti adresátů veřejné správy a i jeho reálný dosah je ve svém důsledku spíše sporný.

Nelze totiž přehlédnout, že v mezidobí došlo k regulaci dotčeného území standardními nástroji územního plánování (v této souvislosti soud především poukazuje na existenci Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje, jež byly vydány jako opatření obecné povahy č.j. UPS/412/2010-451 dne 7. 9. 2011 – viz https://geoportal.kr-ustecky.cz/gs/data/uploads/zur/ooop_zur_uk.pdf, ale i územně-plánovací dokumentaci jednotlivých dotčených obcí – viz <http://geoportal.kr-ustecky.cz/gs/uzemni->

[plany-a-dalsi-nastroje-uzemniho-planovani/](#)). Na takto pořízenou územně-plánovací dokumentaci nemá napadené usnesení vlády žádný vliv- k případné změně takové územně-plánovací dokumentace by musel proběhnout proces předpokládaný zákonem č. 183/2006 Sb., stavením zákonem. Změna „těžebních limitů“ stanovených v nařízení vlády č. 444/1991 sice případnou změnu takové dokumentace umožňuje, nicméně nikoliv bez dalšího. Přitom právě esenciální součástí procesu pořizování změn územně-plánovací dokumentace je posouzení případné změny z hlediska dopadů na životní prostředí, **a to způsobem, jež v maximální míře zaručuje účast dotčené veřejnosti. Jinak řečeno, závaznost usnesení vlády jako aktu vyplývajícího z řídicí pravomoci vlády ve vztahu k podřízeným správním úřadům bude vždy limitována zásadou zákonnosti výkonu veřejné správy. Usnesení vlády je sice pro podřízené orgány státní správy ve smyslu výše citovaného § 21 kompetenčního zákona smyslu závazné, neznamená to však, že by dotčené správní orgány v příslušných řízeních neměly respektovat obecně závazné právní předpisy.**

(Poznámka žalobce: soud de facto dává za pravdu žalobci, napadené usnesení Vlády ČR č. 827 ze dne 19. 10. 2015 je závazným aktem a poskytuje příslušným správním orgánům závazný rámec pro jejich rozhodování. Napadené usnesení Městského soudu v Praze je v tomto ohledu vnitřně rozporné, zmatečné a nepřezkoumatelné, jeho odůvodnění je zcela nepřesvědčivé a nerespektující normy vyšší právní síly a základní zásady a principy fungování demokratické společnosti)

Konečně pak odhlížeje od otázky případné změny územně –plánovací dokumentace, je též třeba konstatovat, že bez ohledu na to, jak vláda stanovené těžební limity znění, zruší či jinak upraví, na základě takového aktu nevzniká či nezaniká ani jakékoliv oprávnění k těžební činnosti. Aktem, který je v tomto smyslu působivý potenciálně dosáhnout právní sféry žalobce, je teprve případné rozhodnutí o stanovení či změně dobývacího prostoru podle § 27 zákona č. 44/1988 S., horního zákona, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s rozhodnutím o povolení přípravy, otvírky a dobývání podle § 10 zákona č. 61 /1988 Sb. o hornické činnosti, výbušninách a stání báňské správě, ve znění pozdějších předpisů. Oba tyto právní předpisy stanoví pro příslušná rozhodnutí podmínky, od nichž nelze abstrahovat. Zároveň jde v případě stanovení dobývacího prostoru, resp. jeho změny, o záměr, který dle okolnosti bude podléhat buď bez dalšího či na základě výsledků zjišťovacího řízení posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí.

S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že se žaloba obrací proti aktu, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s.ř.s. odmítl.

..... „ konec citátu

6. Soud totiž otázku přípustnosti žaloby ze dne 14. 12. 2015 posoudil zcela nesprávně, navíc zcela opomněl vzít v úvahu namítanou a prokazovanou diskriminaci žalobce a jeho spolupracovníků a dalších osob v řízení, jež vedlo k vydání napadeného usnesení Vlády ČR č. 827/2015, a vysoký korupční potenciál napadeného usnesení Vlády ČR č. 827/2015.

Namítám porušení: čl. 6 odst. 1 EULP, čl. 14 Paktu (č. 120/1976 Sb.)

Příslušné orgány v ČR totiž již dnes na základě napadeného vadného usnesení Vlády ČR č. 827/2015 ze dne 19. 10. 2015 argumentují tím, že „Vláda ČR rozhodla“, což je svaté a zlaté tele, ke kterému se budou příslušné orgány v ČR klanět (a klanějí), **ačkoli rozhodnutí a právní akty, které jsou zatíženy lstí, omylem, podvodem či přímo trestným činem nepoživají právní ochrany.** (Porušení čl. 41 Listiny zákl. práv EU, Ú.v. EU C 303).

Žalobce přitom ve své žalobě navrženými důkazy prokazuje, že napadené usnesení vlády ČR a řízení, jež předcházela jeho vydání je zatíženo lstí, omyly, podvody i trestným činem, diskriminací atd, přičemž nutno mít na zřeteli, že v ČR stále ještě převládá nízké právní vědomí a bezdůvodná poslušnost vůči autoritám v duchu stranické poslušnosti.

7. Soud nemůže v daném případě žalobu odmítnout z důvodu, jak se v napadeném usnesení domnívá, že napadené usnesení vlády ČR č. 827/2015 není rozhodnutím a že nebylo zasaženo do zákonem chráněné sféry žalobce a že nebyla žalobci způsobena újma, **aniž by provedl důkazy k prokázání důvodnosti a včasnosti žaloby ze dne 14. 12. 2015 navržené a odůvodněné žalobcem přímo v žalobě, neboť takovýto postup Městského soudu v Praze v napadeném usnesení čj: 10 A 203/2015 ze dne 18. 3. 2016 je v rozporu s čl. 6 odst. 1 EULP a čl. 14 Paktu (č. 120/1976)**
8. **Soud I. stupně nepostřehl, že napadené usnesení vlády ČR č. 827/2015 mohlo být posouzeno jako opatření obecné povahy dle § 101 a s.ř.s. Pokud si soud nebyl jist, měl zaslat žalobci výzvu k upřesnění.**

Viz: - Rozsudek NSS z 27. 9. 2005, sp. zn. 1 Ao 1/2005 (740/2006 Sb. NSS)

- Usnesení rozšířeného senátu NSS z 16. 11. 2010, sp. zn. 1 Ao 2 / 2010 (2215/2011 Sb. NSS)

AD 1, 2, 3, 4, : Žalobce si dovoluje připomenout, že NSS ČR připouští do soudního přezkumu akty a rozhodnutí v tom ohledu, zda tato rozhodnutí či akty nejsou diskriminační či neporušují elementární principy platné v právním státě, zejména zákaz libovůle atd...

Viz: - Rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2010 sp. zn. 2 As 52/2010 (2133/2010 Sb. NSS)

- Pl. ÚS 37/93, ÚS sv. 1, nález č. 9 (vyhlášen pod č. 86/1994 Sb.), cituji:

„ .....V nálezu zamítajícím návrh na zrušení ustanovení § 871 odst. 1 občanského zákoníku Ústavní soud navázal na ideové a právní závěry týkající se kategorie rovnosti, jak ji vyjádřil Ústavní soud ČSFR v nálezu Pl. ÚS 22/92 (Sbírka usnesení a nálezů ÚS ČSFR č. 11/1992), který ji chápal nikoli jako abstraktní kategorii, nýbrž jako rovnost relativní, která – jak ji mají na mysli všechny moderní ústavy- požaduje pouze odstranění neodůvodněných rozdílů s tím, že je věcí státu, aby rozhodl, že určité skupině poskytne méně výhod než jiné, avšak musí prokázat, že tak činí ve veřejném zájmu a pro veřejné blaho. Základní práva a svobody – hranice a omezení (Obdobně i Pl. ÚS 36/93, ÚS sv. 1 nález č. 24, vyhlášen pod č. 132 / 1994)

.....“ konec citátu

- **III. ÚS 187/98, ÚS sv. 12, nález č. 112, cituji:**

„.....Součástí ústavního rámce nezávislosti soudů je jejich povinnost dbát rovnosti v právech, plynoucí z čl. 1 Listiny. S tím korespondují základní práva vyplývající z principu rovnosti. Rovnost v právech ve vztahu k obecným soudům, kromě jiného, zakládá tudíž právo na stejné rozhodování ve stejných případech a zároveň vylučuje libovůli při aplikaci práva. Za porušení principu rovnosti v právech nutno zejména považovat ty případy, kdy obecný soud neposkytne účastníkům ochranu v jejich základních právech a svobodách, ač již tato ve skutkově obdobných případech byla Ústavním soudem přiznána.

právní stát- princip předvídatelnosti postupu orgánů veřejné moci práva a svobody – rovnost v právech ..... „ konec citátu

Z těchto principů není vyjmuta ni Vláda ČR a její příprava podkladů, řízení jež předchází vydání usnesení Vlády ČR a usnesení Vlády ČR jako taková musejí být řádná, napadené usnesení č. 827 ze dne 19. 10. 2015 nevyjímaje. Od plnění povinností zde není jenom občan ale i Vláda ČR.

.....“ konec citátu

reagoval Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí čj: 8 As 103/2016-90 ze dne 25. 4. 2017 v zásadě tak, že odkázal na dle jeho názoru správné usnesení Městského soudu v Praze čj: 10 A 203/2015-29 ze dne 18. 3. 2016 a nikterak kasační námitky stěžovatele nevyřešil a dal jasně najevo, že občané nemají do věci co mluvit.

Jenže žalobou napadené usnesení Vlády ČR č. 827 ze dne 19. 10. 2015 o prolomení limitů těžby hnědého uhlí je již předmětem mezinárodní kritiky kupříkladu ve zprávě Social Watsch, Česká republika, www.socialwatsch.cz, po názvem: „ Ekonomika roste, ale společenská stabilita je ohrožena – Národní a mezinárodní zpráva o stavu udržitelného rozvoje – Social Watch 2016, který byla presentována na Vysokém politickém fóru v Ekonomicko-sociální komisi OSN (ECOSOC) dne 11. 6. 2016 jako součást přípravy na Valné shromáždění OSN.

Důkaz viz: www.socialwatsch.cz, Ekonomika roste, ale společenská stabilita je ohrožena, str. 6 až 11.

Za dané situace přístup Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze k žalobě žalobce, ze dne 14. 12. 2015 a potažmo ke kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2016 bude nepochybně lahůdkou pro organizace mezinárodních společenství a tento stav bude nucena Česká republika vysvětlovat.

Včas podanými relevantními kasačními námitkami stěžovatele podanými v kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2016 se prostě Nejvyšší správní soud nezabýval, obešel je a zbagatelizoval, případ řádně neprojednal, namítané opomenuté důkazy k rozhodným skutečnostem neřešil, připustil naprostý právní nihilismus tvorby a prosazování aktů Vlády ČR i do budoucna, jak uvidíme níže.

Kasační námitky stěžovatele byly přitom jasně definovány a odůvodněny a doloženy jako jasné porušování základních lidských práv stěžovatele už před soudem I. stupně, což ovšem Nejvyšší správní soud zjevně nezajímalo.

Další pikantností případu je skutečnost, že dne 14. 6. 2017 Vláda ČR schválila povrchovou těžbu lithia pro firmu podnikatele Karla Janečka, pěkně potichu a bez diskuse.

A pročpak rozhodovala i o této věci Vláda ČR, když podle Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze analogicky s žalovanou věcí vlastně rozhodnutí Vlády ČR ohledně těžby nic neznamená? Žádáme vysvětlení!!!

Důkaz viz:

<http://www.novarepublika.cz/2017/06/ve-stredu-1462017-odklepla-vlada.html>

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1096898594-udalosti-komentare/217411000370615>
<http://www.svobodny-svet.cz/4545/jak-je-to-ve-skutecnosti-s-lithiem-na-cinovci.html>

Též nutno připomenout, že jak soud I. stupně, tak kasační soud rozhodovaly vždy v neveřejném zasedání a nikdy nedaly možnost žalobci obhájit svůj názor veřejně a řádně provést a okomentovat důkazy, ačkoli žalobce se domáhal veřejného projednání věci jak před soudem I. stupně, tak před kasačním soudem. Žalobce nikdy nedostal prostor veřejného slyšení, čímž byla porušena jeho základní lidská práva a svobody, tak jak již uvedl.

Nejvyšší správní soud se tak dopustil excesu, žalobce (stěžovatele) diskriminoval a porušil tak základní lidská práva a svobody stěžovatele, a to:

- **rovnost před zákonem a rovnost účastníků v řízení před soudem** (čl. 96, odst. 1 Ústavy ČR, čl. 36 LPS ČR, čl. 7 Všeobecné deklarace, rezoluce OSN č. 217/III.A, čl. 14 Paktu (č. 120/1976 Sb.) čl. 20 Listiny základních práv EU (Ú.v. EU C 303)
- **právo na spravedlivé řízení a přístup k soudu** (čl. 14 Paktu, čl. 6 odst. 1 EULP (č. 209/1992 Sb., čl. 47 Listiny základních práv EU)
- **právo na účinný opravný prostředek** (čl. 14 Paktu, čl. 13 EULP, čl. 47 Listiny základních práv EU, čl. 2 odst. 3, písm. a), písm. b) Paktu č. 120/1976 Sb.
- **právo nebýt diskriminován**
  - čl. 2 Paktu (č. 120/1976 Sb.), čl. 14 paktu
  - čl. 26 Paktu, čl. 14 EULP
  - čl. 21 listiny základních práv EU

Chování a postup Nejvyššího správního soudu je nutno hodnotit v dané věci tak že **zcela je tak v daném případě popřen princip materiálně právního státu, který sice soudy a další orgány v ČR deklarují navenek, ale ve skutečnosti jej svými skutky popírají. Obecné soudy v ČR, ale i Ústavní soud v ČR a další orgány by měly začít více vnímat společenské změny ve společnosti a rostoucí nespokojenost obyvatel včetně kritičnosti. Tyto hlasy nabývají na síle a na síle nabývat budou ještě více.**

Jinými slovy, **jak se vůbec mohlo stát, že ve státě, který ukládá svým občanům a firmám (kromě těch oligarchistických) od listopadu 2013 samé povinnosti** (kontrolní hlášení DPH, Elektronická evidence tržeb, vynucování si povinnosti ukládat peníze do bank a platit bezhotovostně i bagatelní částky, oklešťování soukromí a šmírování pod záminkou údajného posilování bezpečnosti občanů včetně kyberprostoru – aniž by ovšem fungovaly účinné kontrolní mechanismy před zneužitím takto získaných dat, vynucování a vynucování očkování proti nemozem, aniž by byla řádně odzkoušena jeho nezávadnost, vynucování pěstování a užívání bylin, které na území existovaly po staletí pouze z nařízených seznamů, aniž by bylo řádně odůvodněno proč, neexistence řádných opravných prostředků proti rozhodnutí soudu či státního zástupce o nařízení domovní prohlídky či prohlídky jiných prostor, neexistence řádné kontroly správnosti fungování orgánů činných v trestním řízení, neexistence řádné kontroly fungování Finančně – analytického útvaru Ministerstva financí ČR, odměňování a motivování pracovníků daňové správy na co nejvyšším vytváření daňových doměrků u daňových subjektů, s výjimkou daňových subjektů oligarchistických, nárůst případů diskriminačního

chování soudců a úředních osob ve prospěch movitých účastníků řízení na úkor chudých účastníků řízení, nárůst klientelismu, postavení exekutorů v rozhodovací činnosti exekuční na úroveň soudců soudu I. stupně, aniž by ovšem složili soudcovský slib, nemožnost podání opravného prostředku proti exekučnímu příkazu exekutora, atd .....) **není ten samý stát schopn těchto občanům a firmám zajistit fungování spravedlnosti, řádného a včasného řízení u příslušných orgánů, řádné kontroly výkonu moci a výklad práva dle zásad materiálního právního státu?**

K tomu si dovoluujeme uvést:

- **Podle nálezu Pl. ÚS 19/93, vyhl. pod č. 14/1994 Sb.,** je lid nositelem nadstátní moci, moci konstitutivní, zatímco zákon je produktem moci uvnitř již konstituované a institucionalizované
- **Podle nálezu Pl. ÚS 43/93, vyhl. pod č. 91/1994 Sb.,** v ústavním státě suverénní lid chrání sebe a primát svých občanských práv také proti eventuálnímu zneužití moci a tím i před vlastním státem a před vlastními delegáty.
- Od svrchovanosti (suverenity) lidu je v demokratické společnosti odvozeno rozdělení výkonu státní moci mezi zákonodárné, výkonné a soudní orgány (trialismus státní moci) tak, aby tyto orgány byly na sobě relativně nezávislé a aby se na nejmenší míru snížilo nebezpečí zneužití moci státním aparátem v neprospěch občanů a státu. **Z odst. 3 a 4 čl. 2 lze odvodit primát občana před státem a zásadu minimalizace zásahů státu do základních práv a svobod**
- **V nálezu Pl. ÚS 43/93 (sv. 1, č. 16) vyhl. pod č. 91/1994 Sb., se uvádí:**
„Princip právního státu vychází s priority občana před státem, a tím i z priority základních občanských a lidských práv a svobod“
- **V nálezu Pl. ÚS 19/93 (sv. 1, č. 1) vyhl. pod č. 14/1994 Sb., se uvádí:**
„Politický režim je legitimní, je-li vcelku schvalován většinou občanů. Politické režimy, kterým chybí demokratická substance, se vyhýbají empiricky ověřitelné legitimaci ve prospěch ideologických argumentů a hlavně hledisek formálně-racionální legality“.

I. ÚS 229/98, ÚS sv. 12, náleze č. 138

Princip, že co není výslovně zákonem zakázáno, je povoleno, se vztahuje toliko na osoby soukromého práva (čl. 2 odst. 3 Listiny), pro osoby veřejnoprávní, uplatňující státní moc, naopak platí princip, že mohou činit pouze to, co zákon stanoví (čl. 2 odst. 2 Listiny).

III. ÚS 671/02, ÚS sv. 29, náleze č. 10

Z pohledu ústavněprávního nutno stanovit podmínky, při jejichž splnění nesprávná aplikace jednoduchého práva obecnými soudy má za následek porušení základních práv a svobod.

První skupinu případů představují případy, ve kterých Ústavní soud posuzuje skutečnost, zda ve věci aplikovaná norma jednoduchého práva, sledující určitý ústavně chráněný účel, z pohledu principu proporcionality nabyla opodstatněně přednost před jinou normou jednoduchého práva, sledující dosažení jiného ústavně chráněného účelu (např. III. ÚS 256/01, ÚS sv. 25, náleze č. 37, a další).

Další skupinou jsou případy, v nichž nedochází ke konkurenci možné aplikace více norem jednoduchého práva, nýbrž jde o řešení akceptace některé z několika interpretačních alternativ jedné určité normy jednoduchého práva (např. II. ÚS/94, ÚS sv. 4, náleze č. 55, III. ÚS 114/94, ÚS sv. 3, náleze č. 9 a další).

Konečně třetí skupinou případů jsou v řízení o ústavních stížnostech případy svévolné aplikace normy jednoduchého práva ze strany obecného soudu, jíž schází smysluplné odůvodnění, resp.

propojení s jakýmkoliv ústavně chráněným účelem. Ilustrací jsou rozhodnutí Ústavního soudu, v nichž konstatoval, že právní závěr obecného soudu je „v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými a prvními zjištěními, resp. z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývá“ (např. III. ÚS 84/94, ÚS sv. 3, nález č. 34, III. ÚS 166/95, ÚS sv. 4, nález č. 79, I. ÚS 401/98, ÚS sv. 13, nález č. 3, II. ÚS 252/99, ÚS sv. 17, nález č. 15, I. ÚS 129/2000, ÚS sv. 19, nález č. 134 I. ÚS 549/2000, ÚS sv. 22, nález č. 63, III. ÚS 74/02, ÚS sv. 28, nález č. 126, a další).

V řízení o ústavních stížnostech lze tedy vyčlenit případy konkurence norem jednoduchého práva, konkurence interpretačních alternativ a konečně případy svévolné aplikace jednoduchého práva.

základní práva a svobody- zásah do (z.p.a s.) nesprávnou aplikací práva

Judikatura ESD rozpracovala zásadu, podle které má každý nárok na řádný proces (257/85 Dufay). Jde tak o konkretizaci principu právního státu v procesním právu, který má velmi široké uplatnění a zahrnuje i povinnost mlčenlivosti a především princip řádného slyšení (T-7, 9/93 Langnese, 322/81 Michelin).

Zásada řádného slyšení v soudním řízení náleží k základním zásadám evropského práva (42, 49, /59 Snupat 32/62 Alvis, T-9/89 Huls). Patří mezi obecné právní zásady, které jsou společné všem právním řádům členských států. Této zásady řádného slyšení se mohou dovolat všechny osoby zúčastněné na soudním řízení.

Zásada řádného řízení nezahrnuje jenom právo vyjádřit se k podstatným skutečnostem, ale vztahuje se i na oprávnění vyjádřit se po právní stránce. Strany, které mají být mimo jiné chráněny před překvapivými stanovisky soudu, se mohou vyjádřit ke všem relevantním okolnostem, skutečnostem a tvrzením (85/76 Hoffmann-La Roche). Soud se snaží otázkami a jinými prostředky, aniž by však anticipoval svoje budoucí rozhodnutí zjistit stanoviska stran. Je zřejmé, že porušení práva na řádné slyšení ve správním řízení představuje procesní vadu znamenající porušení evropského práva, což může vést ke zrušení rozhodnutí vydaného v tomto správním řízení Evropským soudním dvorem (233/85 Bonino). Zásadu řádného řízení je třeba dodržet též v každém správním řízení, včetně řízení ve věcech soutěžních (C-48/66/90 PTT Nederland). Výjimky jsou přípustné pouze ze závažných důvodů, zejména při nebezpečí z prodlení. V řízení před soudem má důkazní břemeno ohledně existence řádného řízení před ním vždy orgán Společenství, který je povinen dokázat, že takové slyšení se skutečně konalo. Ani vysoký stupeň pravděpodobnosti nepostačuje (49/88 Al Jubail)

Judikatura však přípustila určité výjimky z této zásady, např. je-li nebezpečí z prodlení při provádění určitého správního opatření. Určité nepravdivosti, přezkoumávané ve správním řízení však může do jisté míry odstranit sám Soud.

Za součást řádného slyšení se považuje i oprávnění účastníka řízení (strany) nahlížet do spisů ve správním řízení, i když takovéto oprávnění nemusí být výslovně pozitivně v evropském právu zakotveno.(C-170/89 BEUC)

Ke spravedlnosti:

Je totiž třeba konstatovat, že při svém posuzování ve věci by měl rozhodovat soud **za vědomí opakovaně vyjádřených závěrů Ústavního soudu ČR (např. nález Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 50/03 či Pl. ÚS 8/06), kdy podle těchto rozhodnutí nelze tolerovat obecným soudům přepjatě formalistický postup v řízení za použití v podstatě sofistického odůvodňování zjevné nespravedlnosti.** Obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Povinnost soudů nalézt právo totiž neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad. **Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v každém z nich je třeba nalézt i právní principy uznávané demokratickými právními státy.**

Soudy totiž musí přednostně vykládat předmětná ustanovení, jak ostatně dovozují popsaná rozhodnutí Ústavního soudu ČR v souladu s účelem zákona, jeho systematickou souvislostí a dalšími

principy. Je třeba zároveň připomenout, že se očekává, že soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že je nezbytné vždy vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na konkrétních skutkových zjištěních. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické, ale jak již **několikrát uvedl Ústavní soud ČR (např. jeho nález sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ze dne 7. 9. 2010), nevyvazuje toto však obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složitě.** V rovině jednoduchého práva je nutné za účelem dodržení shora uvedených principů posuzovat individuální okolnosti daného případu též prizmatem kogentního ust. § 2 a násl. o.z., které je v rovině jednoduchého – podústavního – práva, odrazem shora vymezeného ústavního požadavku nalezení spravedlivého řešení z hlediska vyvážené ochrany základních práv dotčených osob.

K tomu též viz analogicky názor Ústavního soud ČR, nález ÚS ČR ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. III ÚS 772/13 (jakákoli námitka, jejíž podstatou je porušení základních práv a svobod rozhodnutím nebo postupem odvolacího soudu je dovolacím důvodem dle § 241 a odst. 1 o.s.ř.).

Za situace, kdy žalobce (stěžovatel) uplatnil v podané kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2016 konkrétní kasační důvody a tyto řádně odůvodnil, přičemž šlo o námitky konkrétního porušení základních lidských práv a svobod stěžovatele rozhodnutím nebo postupem soudu (viz uvedené shora), neměl kasační soud podanou kasační stížnost zamítnout, ale měl ji věcně projednat.

Zamítnutím podané kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2016 kasační soud porušil za dané konkrétní shora namítané situace základní lidská práva a svobody stěžovatele, a to :

- **rovnost před zákonem a rovnost účastníků v řízení před soudem** (čl. 96, odst. 1 Ústavy ČR, čl. 36 LPS ČR, čl. 7 Všeobecné deklarace, rezoluce OSN č. 217/III.A, čl. 14 Paktu (č. 120/1976 Sb.) čl. 20 Listiny základních práv EU (Ú.v. EU C 303)
- **právo na spravedlivé řízení a přístup k soudu** (čl. 14 Paktu, čl. 6 odst. 1 EULP (č. 209/1992 Sb., čl. 47 Listiny základních práv EU)
- **právo na účinný opravný prostředek** (čl. 14 Paktu, čl. 13 EULP, čl. 47 Listiny základních práv EU, čl. 2 odst. 3, písm. a), písm. b) Paktu č. 120/1976 Sb.
- **právo nebýt diskriminován**
  - čl. 2 Paktu (č. 120/1976 Sb.), čl. 14 paktu
  - čl. 26 Paktu, čl. 14 EULP
  - čl. 21 listiny základních práv EU

III. Návrh na vydání rozhodnutí

Navrhuji, aby Ústavní soud ČR rozhodl nálezem takto:

- I. **Rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj: 8 As 103/2016-90 ze dne 25. 4. 2017 byla porušena základní lidská práva a svobody stěžovatele garantovaná čl. 96, odst. 1 Ústavy ČR, čl. 36 LPS ČR, čl. 7 Všeobecné deklarace, rezoluce OSN č. 217/III.A, čl. 2, čl. 14 a čl. 26 Mezinárodního Paktu (č. 120/1976 Sb.), čl. 6, odst. 1, čl. 13 EULP (č. 209/1992 Sb.), čl. 20, čl. 21, čl. 47 Listiny základních práv EU /Ú.v. EU C 303**

- II. **Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj: 8 As 103/2016-90 ze dne 25. 4. 2017 se zrušuje**

JUDr. Petr Folprecht
advokát
dle PM
HABEAS CORPUS
občanské sdružení (spolek)